

HUMANOTECA

SOMNIS DE PODERS

Museu de l'Hermitage: Una de les més importants pinacoteques del món. Fins a l'esclat de la revolució russa, va ser museu privat dels tsars. Tenien el poder i els diners.

Consorti del port de Barcelona: Olla barrejada d'entitats oficials, administratives i, com l'orella de porc, una miqueta de participació sindical. Tenen força poder i molts diners.

Liceu: Malgrat la modernitat que se li vulgui donar, cau de la burgesia catalana, recolzada discretament per les administracions espanyoles que així es poden donar una mica de to. Volen tenir més poder i més diners.

Ajuntament de Barcelona: Plenari

especialitzat en proposar plans impossibles i negar-se, per reial decret, a tot el que no surti de la seva imaginació. Nucli fort de poder que diu defensar els interessos dels que no tenen poder i reclamen tots els diners possibles per donar als pobres... que segueixen sent desnonats diàriament.

Entre aquestes quatre insignes institucions, han de decidir si l'Hermitage obra una botiga de fotocopies de pintures antigues al Port de Barcelona. El resultat no importa ni a Déu, però la negociació

implica una pila de diners que interessin a tots.

Proposta de Karlitus: que els russos regalin una obra d'art a cada barri de Barcelona i que els beneficis de la subhasta se la reparteixin el veïns. Menys feina i beneficis directes.

ÚLTIMA HORA

NI UN PAM DE NET

França no va ser còmplice però va permetre durant massa temps que el silenci imperés sobre l'examen de la veritat. Amb aquesta meravellosa frase gairebé del barroc llatí, Macron va "demanar disculpes" als Ruandesos. O sigui, que sí, però que no. I engrescat per la bona acollida del seu laberint gramatical, afegeix: només aquells que van creuar la nit, puguin, potser, perdonar, donar-nos el regal del perdó.

On creuar la nit se suposa que simbolitza als assassinats, i el regal del perdó equival a: deixeu-nos en pau d'una puta vegada.

I Macron surt a les primeres pàgines dels diaris i França queda redimida i reconeguda per la seva inculpció (que no ho és, perquè no van fer res, segons Macron).

Així va la política i malauradament així va el món.

Vaig drogat fins les orelles, torrat com un barquer londinenc en nit de boira, però pujo a la moto, faig repetir el tub d'escapament i enfilo carrer avall. A la segona cantonada em carregó una criatura, però tinc un bon advocat i demostra que la herba era per fer-me passar el flato, l'alcohol per estabilitzar la glucosa, i, sobre tot, que va ser el nen qui em va atropellar a mi perquè va posar un peu prop la vorera i em vaig espantar i què hi farem. I després jo, bon cristià, malgrat ser innocent total, vaig a casa dels pares del nen hospitalitzat i els dic que em sap greu, que haurien d'educar millor als fills i els demano una indemnització per danys morals.

